

Arrest

nr. 283 760 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. HOUBRECHTS
Hasseltsesteenweg 61/E
3720 KORTESSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juli 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. HOUBRECHTS, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 28 juli 2022 tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer :

Naam: [N.]

Voornaam: [J.]

Geboortedatum: [xx.xx.1992]

Geboorteplaats: [N.]
Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.07.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 17.08.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Tongeren tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor 1 jaar.

Uit het aanhoudingsmandaat valt te lezen dat hij bij een wegcontrole te Maaseik als bestuurder van een voertuig werd aangetroffen in het bezit zijnde van 5116 gram ketamine als in het bezit te zijn van 1755,03 euro cash geld. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221781, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelendeelneming aan vereniging) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende de wezenlijke ernst van de verweten feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van betrokkene in de werking van de drugshandel, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 21.06.2022 in het bijzijn van de terugkeerbegeleider. Hij verklaarde toen sinds 26.10.2021 in het Rijk te verblijven, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan medische problemen die hem een terugkeer zouden belemmeren; verder verklaarde hij geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben maar mogelijks familie te hebben, maar dit is hem niet direct bekend. Hij geeft ook aan geen redenen te hebben om niet terug te keren naar Nederland. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij van de volgende personen bezoek ontvangt in de gevangenis nl. [N.M.] (moeder), [B.V.] (vader), [N.Me.] (zus), [H.S.] (vriend), [D.T.] (vriendin) en [V.I.-T.] (vriendin). Onder de identiteit zijn verschillende personen terug te vinden maar we kunnen niet met zekerheid vaststellen over wie het haar gaat. De genaamde [H.S.] is terug te vinden in onze bestanden en was houder van de E+ kaart geldig tot 17.05.2022. [D.T.] is eveneens terug te vinden in onze bestanden en is houder van de Belgische nationaliteit. De overige personen zijn niet terug te vinden in onze bestanden. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moeten in de synthesesamenvatting *"alle aangevoerde middelen worden samengevat"*. Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verder uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en dit *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*. In de synthesesamenvatting dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn inleidende verzoekschrift duidde verzoeker nergens concreet welke bepaling of welk beginsel hij geschonden achtte door het nemen van de bestreden beslissing. Hij bracht wel de volgende opmerkingen naar voor:

"1. De heer [J.N.] zijn woonplaats is gevestigd op MINDER DAN 1 km van de Belgische grens.

Diverse verplaatsingen gebeuren dus a.h.w. "automatisch" in België en zijn als het ware onvermijdbaar.

Dhr [N.] ging trouwens ook in Genk en Hasselt naar school.

De vader van de heer [N.J.] Justin is ook patiënt in het ziekenhuis ZOL te Genk.

2. Uit de neergelegde stukken voor de Correctionele Rechtbank blijkt dat verzoeker een job ambieert als chauffeur; het hoeft geen betoog dat verzoeker derhalve regelmatig België zal frequenteren.

De vereisten op de actuele arbeidsmarkt in combinatie met de specifieke woonplaats van verzoeker, zijn onmogelijk te verzoenen met het opgelegde inreisverbod.

3. De motivering van het vonnis vermeldt o.a. :

“...Dit blijkt bovendien ook uit de aanzienlijke aangetroffen hoeveelheid ketamine en uit het feit dat beklaagde als koerier werd ingezet teneinde de opdrachtgever(s) uit het vizier te houden....”

Inderdaad, verzoeker - die vóór de coronacrisis tewerk was gesteld in de muzieksector - podia opbouw - had louter één van de minst uitvoerende, maar wel één van de meest risicovolle taken.

4. De opgelegde bestraffing, zowel de gevangenisstraf als de geldboete, werden trouwens grotendeels met uitstel opgelegd gedurende een proeftijd van 5 jaar.

Zo heeft de rechtbank o.a. expliciet rekening gehouden met :

“- de persoonlijkheid en de persoonlijke situatie van beklaagde, zoals die blijkt uit het strafdossier, uit zijn verhoor ter zitting van 20 mei 2022 en uit zijn strafrechtelijk verleden (hij werd in België eenmaal door de correctionele rechtbank veroordeeld en dit uit hoofde van een verkeersinbreuk);

- En de nog relatief jeugdige leeftijd van beklaagde.”

Op basis van deze beschouwingen besloot verzoeker dat minstens de duurtijd van het opgelegde inreisverbod disproportioneel is.

Uit voormelde uiteenzetting kan de Raad hooguit afleiden dat verzoeker zich in zijn inleidende verzoekschrift beriep op een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2. In zijn synthesesamenvatting voert verzoeker, naast het proportionaliteitsbeginsel, nog de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

[...]

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel meteen inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.” [...]

[...]

In casu werd het inreisverbod opzichts verzoeker niet beperkt tot 5 jaar, doch werd er hem een inreisverbod opgelegd van 8 jaar (!).

Verweerster stelt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, oftewel “een ernstig reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde”.

Nochtans dient deze uitzondering m.b.t. de openbare orde strikt opgevat te worden zonder dat de lidstaten de draagwijdte ervan zelf kunnen bepalen (Hof van Justitie 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01).

Verweerster heeft deze bepaling niet nageleefd wanneer zij aan verzoeker een inreisverbod oplegde van 8 jaar.

[...]

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een veroordeling van “17.08.2022” door de Correctie-rechtsbank van Tongeren voor inbreuken op de drugwetgeving. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, waarvan 1 met uitstel (, en een geldboete ten belope van € 8.000,-, waarvan € 5.600,- met uitstel).

Nochtans werd er opzichts beklaagde op 17.08.2022, zoals vermeld in de bestreden beslissing, geen veroordeling uitgesproken, maar wel op 17.06.2022 (!), tot zover de onzorgvuldigheid in hoofde van verweerster...

De bestreden beslissing vermeldt verder aangaande verzoeker:

“Uit zijn aanhoudingsmandaat valt te lezen dat hij bij een wegcontrole te Maaseik als bestuurder van een voertuig werd aangetroffen in het bezit zijnde van 5116 gram ketamine als in het bezit te zijn van 1755,03 euro cash geld.”

Er dient woordelijk, uit de bestreden beslissing, te worden vastgesteld dat verweerster zich beperkt tot de vaststellingen in het aanhoudingsmandaat, de strafmaat en de overtreden wetgeving.

Nadien volgt er een uiteenzetting van Europese rechtspraak waaruit blijkt dat de overtreding van de wetgeving inzake verdovende middelen een ernstige verstoring van de openbare orde inhoudt, oftewel een algemene niet geïndividualiseerde motivering.

Verder wordt er enkel verwezen naar “de door betrokkene gepleegde feiten”, thans beperkt door de enkele zinssnede uit het aanhoudingsmandaat, de overtreden wetgeving (niet eens een kwalificatie) en de strafmaat zelf, de concrete handelingen en precieze feiten ontbreken.

De bestreden beslissing houdt blijkbaar enkel rekening met de veroordeling zelf.

Concrete omstandigheden (bv. in verband met de omstandigheden van de tenlasteleggingen) worden door verweerster niet vermeld, terwijl een verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling niet volstaat (art. 27, 2 van de richtlijn 2004/38).

Er kunnen naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van diegene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet aangevoerd worden ter onderbouwing van de bestreden beslissing.

[...]

Verweerster brengt verder geen enkel element aan waaruit blijkt dat verzoeker de openbare orde in de toekomst zal schenden.

Hieruit blijkt dat er geen degelijk en individueel onderzoek werd gevoerd!

In de bestreden beslissing wordt dan ook niet concreet gemotiveerd dat het gedrag van verzoeker een reële en actuele bedreiging vormt voor de samenleving.

Er is een gevaar voor recidive wanneer de betrokkene in het verleden reeds werd veroordeeld voor vergelijkbare feiten (EHRM, 12 december 1991, Clooth/België).

Voor verzoeker is dit niet het geval.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

Verzoeker herhaalt dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden betreft die strikt moet worden opgevat.

[...]

Zelfs wanneer zou blijken dat verweerster wel degelijk een grondig en individueel onderzoek heeft gevoerd naar de reële en actuele recidive kansen van verzoeker, blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verweerster heeft geopteerd voor een inreisverbod met een duurtijd van 8 jaar.

Hieromtrent is er geen motivering opgenomen in de bestreden beslissing.

Er werd een langer inreisverbod opgelegd dan voorzien in art. 44nonies van de Vreemdelingenwet, waardoor er een uitgebreidere motiveringsplicht rust op verweerster, in het bijzonder rekening houdende met het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker verwijst eveneens naar artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurs-handelingen.

[...]

Tenslotte, wanneer zou blijken dat er in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met bovenstaande elementen om tot een duurtijd van 8 jaar te komen aangaande het inreisverbod, dan stelt verzoeker dat de duurtijd van het inreisverbod in wanverhouding staat met bovenvermelde en zijn individuele situatie.

Verweerster dient rekening te houden met de concrete, feitelijke omstandigheden voor het bepalen van de precieze duur van het inreisverbod.

Zoals supra gesteld blijkt uit de bestreden beslissing dat er uitsluitend rekening werd gehouden met de veroordeling zelf, terwijl een verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling niet volstaat.

Verweerster voerde geen grondig en individueel onderzoek uit.

Zo had verweerster onderzoek kunnen voeren naar het gegeven dat verzoeker school liep in België (Genk en Hasselt) en bijgevolg dus beschikt over een Belgisch diploma, waardoor de kansen op een tewerkstelling in België aanzienlijk groter zijn dan in Nederland. Verzoeker verwijst hiervoor naar art. 1 van het Europees Sociaal Handvest.

In de bestreden beslissing wordt er vermeld dat aan verzoeker werd gevraagd of hij al dan niet familie heeft die woonachtig is in België. De vraagstelling werd beperkt tot de woonst en niet tot het verblijven.

Bij een grondig en individueel onderzoek had verweerster kunnen vaststellen dat de vader van verzoeker regelmatig verblijft in het ziekenhuis (ZOL) te Genk omdat hij hartpatiënt is. Hiervoor verwijst verzoeker naar art. 8 EVRM.

Daarenboven blijkt dat verweerster in haar bestreden beslissing verwijst naar de aangetroffen € 1755,03, doch er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat deze geldsom niet werd verbeurdverklaard en bijgevolg niet werd aanzien als een illegaal vermogensvoordeel, dat enig verband zou houden met het gepleegde misdrijf!

Bijgevolg miskent zij eveneens (opnieuw) het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tenslotte blijkt dat de gemachtigde stelt dat verzoeker “niet getwijfeld” zou hebben “om op illegale wijze in België te verblijven”, hetgeen een belangrijk element lijkt te vormen voor de verantwoording van de duurtijd van het inreisverbod.

Verzoeker is als houder van de Nederlandse nationaliteit, een Unieburger die “recht op binnenkomst” heeft.

Derhalve dringt zich een schending op van artikel 44nonies Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.3. Wat de in de synthesesmemorie – behalve het proportionaliteitsbeginsel – ingeroepen schendingen betreft, dringt de vaststelling zich op dat deze pas voor het eerst in dit proceduristuk naar voor worden gebracht. Er blijkt ook niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid was deze schendingen reeds in zijn inleidende verzoekschrift aan te brengen. Alle (feitelijke) omstandigheden lagen toen immers reeds voor. Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen evenwel geen andere middelen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. Het lijkt de bedoeling van verzoeker te zijn om, in het kader van zijn synthesesmemorie, zijn enig middel uit te breiden, maar de nieuwe toelichtingen die hij bij het middel in de synthesesmemorie geeft, zijn als nieuwe middelen te beschouwen, die reeds in het inleidende verzoekschrift konden worden geformuleerd zodat ze laattijdig zijn (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). De Raad wijst er nog op dat overeenkomstig artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de synthesesmemorie een proceduristuk is “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*” en dat dus geen uitbreiding van het middel toestaat. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zijn betoog in verband met deze schendingen, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesesmemorie kan inroepen.

3.4. De Raad gaat in casu dus enkel over tot een onderzoek van de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Bij de beoordeling van het proportionaliteitsbeginsel komt het de Raad niet toe om – in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan enkel de genomen beslissing onwettig bevinden indien deze tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, waarin het proportionaliteitsbeginsel ook zit vervat. Artikel 44nonies, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt immers dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden “*met alle specifieke omstandigheden van elk geval*”.

Verzoeker betoogt dat de duurtijd van het bestreden inreisverbod niet proportioneel is. Hij wijst hierbij op enkele concrete omstandigheden van zijn situatie en houdt voor dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Hij wijst erop dat hij zijn diploma in België heeft behaald en stelt dat hij in België meer kansen zal hebben op een mogelijke tewerkstelling of nog dat het inreisverbod hem hindert in zijn zoektocht naar werk. Hij betoogt verder dat zijn vader regelmatig verblijft in een ziekenhuis in Genk, omdat hij hartpatiënt is.

In dit verband merkt de Raad evenwel op dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord, met name op 21 juni 2022. Tijdens dit gehoor gaf hij aan “*niet te spreken [te zijn] over het feit dat hij een inreisverbod zal krijgen*”. Verzoeker wist aldus dat hem een inreisverbod boven het hoofd hing. Evenwel blijkt niet dat hij tijdens het gehoor de thans door hem ingeroepen elementen naar voor bracht als elementen waarmee rekening diende te worden gehouden bij het opleggen van een inreisverbod. Er blijkt ook niet dat hij werd verhinderd deze elementen aan te brengen tijdens het gehoor.

Hij kan in het kader van de huidige procedure dan ook niet dienstig aanvoeren dat de thans door hem aangebrachte elementen onterecht niet in rekening zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, of deze onterecht niet zijn afgewogen in het kader van de duurtijd van het inreisverbod. Bovendien beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen en neemt hij niet de minste moeite om deze te staven met een begin van bewijs. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat de mogelijke kansen op een tewerkstelling in België sowieso een hypothetisch gegeven zijn. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij geen job kan vinden in Nederland die hem wel toelaat het opgelegde inreisverbod te respecteren.

Verder stelt de Raad vast dat verweerder in het bestreden inreisverbod wel degelijk rekening heeft gehouden met de door hem gekende elementen van verzoekers situatie. Zo wijst verweerder erop dat verzoeker op 17 augustus 2022 door de correctionele rechtbank van Tongeren werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, met uitstel voor één jaar, voor *“een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging”*. Hij geeft aan dat verzoeker, als bestuurder van een voertuig, op heterdaad werd betrapt op het bezit van 5116 gram ketamine. Verweerder verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Hof van Justitie inzake de georganiseerde drugscriminaliteit en de impact van drugs op de maatschappij. Verweerder benadrukt de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, en hun maatschappelijke impact, om te besluiten dat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Omwille van de ernst van de feiten, hun georganiseerd karakter en de actieve bijdrage van verzoeker in de werking van de drugshandel is er volgens verweerder een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Verweerder stelt verder dat verzoeker op 21 juni 2022 werd gehoord door een terugkeerbegeleider. Hij wijst erop dat verzoeker verklaarde dat hij geen medische problemen heeft die hem verhinderen terug te keren naar Nederland en dat hij geen duurzame relatie of minderjarige kinderen heeft in België. Verzoeker stelde ook geen redenen te hebben om niet te kunnen terugkeren naar Nederland. Verweerder heeft nog nagegaan door welke personen verzoeker werd bezocht in de gevangenis, namelijk zijn ouders, zijn zus, een vriend en twee vriendinnen, en stelt daarbij vast dat de meeste van deze personen niet zijn terug te vinden in zijn bestanden. Verweerder is van oordeel dat het administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat verzoeker een familie- of gezinsleven onderhoudt in België. Verweerder wijst nog op het gegeven dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Hij concludeert dat een inreisverbod voor acht jaar in casu proportioneel is, gelet op het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van verzoeker en het gegeven dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Door enkel op zeer algemene wijze te betogen dat er specifieke omstandigheden zijn waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden, zonder deze concreet te staven of daadwerkelijk in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is om een inreisverbod voor acht jaar op te leggen. Het loutere gegeven dat verzoeker liever de mogelijkheid had behouden om het grondgebied van België opnieuw te mogen betreden of dat dit *“gemakkelijker”* voor hem zou zijn, houdt geen disproportionaliteit in tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische Staat om de openbare orde te vrijwaren. Verzoeker toont niet concreet aan dat de duur van acht jaar in zijn geval disproportioneel zou zijn. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt dan ook niet.

3.5. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS